

Sygn. akt V KK 50/20

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 maja 2020 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
sprawy **T.M. (poprzednie nazwisko W.)**
skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in,
z powodu kasacji obrońcy skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 10 stycznia 2019 r., sygn. akt XVII Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Rejonowego [...]
w P.
z dnia 30 sierpnia 2018 r, sygn. akt III K [...],

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego**
- 3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M.M., Kancelaria Adwokacka w P., kwotę 442 zł 80 gr, w tym 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej skazanemu z urzędu, w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego [...] w P. z dnia 30 sierpnia 2018 r. (sygn. akt III KK [...]) połączono szereg kar pozbawienia i ograniczenia wolności

orzeczonych wobec T.M. i wymierzono karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 7 lat. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 10 stycznia 2019 r. (sygn. akt XVII Ka [...]).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu obrazę przepisów prawa materialnego polegającą na:

„1. naruszeniu przepisu art. 85a kk w zw. z 86 kk polegającego na błędnym zastosowaniu przedmiotowego przepisu i niewzięciu pod uwagę przez Sądy obu instancji celów zapobiegawczych i wychowawczych kary, nadto, faktu, iż wszelkie orzeczone wobec skazanego kary były powiązane ze sobą przedmiotowo.

2. naruszeniu przepisu art. 53 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 85a k.k. poprzez błędną interpretację ww. przepisów przez Sądy obu instancji, czego skutkiem było orzeczenie wymiaru kary łącznej wobec oskarżonego jedynie biorąc za podstawę wymiaru tej kary cele zapobiegawcze i wychowawcze, z pominięciem ogólnych dyrektyw wymiaru kary w związku z czym, Sądy obu instancji wymierzyły karę łączną bez jakichkolwiek rozważań na temat społecznej szkodliwości czynów skazanego oraz stopnia jego winy.”

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w P. oraz utrzymanego przez ten wyrok w mocy wyroku Sądu Rejonowego [...] w P. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na przedmiotową kasację Prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

W apelacji obrońca zarzucił rażącą niewspółmierność kary łącznej i wniósł o jej obniżenie do lat 4. Sąd odwoławczy rozpoznał ten zarzut rzetelnie i podkreślił, że nie jest jego rolą wkraczanie w sferę dyskrecjonalnej władzy Sądu I instancji oprócz przypadków, gdy kara w sposób rażący narusza standardy sprawiedliwej odpłaty. Nie dostrzegł tego rodzaju przypadku w sprawie niniejszej, co wyczerpująco uzasadnił.

Analiza kasacji wskazuje, że w istocie nie dotyczy ona naruszenia prawa materialnego, lecz de facto po raz kolejny wymiaru kary. Zarzut takowy nie może być jednak podniesiony na etapie kasacyjnym. Nadto, nawet gdyby uznać, że w istocie skarżący dostrzega naruszenie prawa materialnego, to nie było ono stosowane przez Sąd II instancji, który jedynie utrzymał w mocy orzeczenie.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.